

En Sesli Sessizlik

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Haziran 2016

Kâh gözlerimi yumduğum kâh esaretinde
Gürültülü bir yoksunluk kadar yüreğe dokunan,
Kayıp da giden bir sanrının ardından akan
Kanlı sağanaklar bilumum gölgelere yığıp da
En sefil tezahüratı yer kürenin
Çatlamış ar damarı bir kez,
Ne eylesem de dur desem bu gidişe?

Suluk bir tenden ibaret gökyüzü,
En sesli sessizlik, notalar tokalaşırken
Adsız bir güfteyle.
Hadi boşalt sen de içindeki öfkeyi, demek
Nasıl da beyhude bir ikrar:
Yüzü olmayan izbelerde kaybolan onca imgeye
Olur da denk düşerim ve seğirtirim en asılsız o tekil heceye:
Aşk kadar doğurgan alabildiğine buyurgan,
İndinde gönül telinin en kırık sesi,
Duymazlar birilim, bir Allah'ın kulu.

Sen deme bana sadece yum gözlerini
En demli sızıda kayıp vermişim de bir kez
Hem de nazarında kaybolmaktan asla imtina etmediğim
Bir çetelede, soldan sağa üç kelime:
Ben seni sevdim, demek mi yoksa akla zarar
Hem de en asil pervasızlığını görmezden gelindiğim evrenin:
Sol yanımda damıttığım üç beş nida kadar sıra dışı
Bir kisvede yok sayıldığım ümmetin bedel ödediği
Bir niyaz kadar sitem mi yüklüsün yoksa?
Yoksa bu da mı bir hezeyan,
Ant içtiğim tek bir cümle kadar değersiz
Yeri geldi mi, gömdüğüm mazinin ıssızlığından arda kalan...

Bir ümmet, bir kefarete;
Sağanakların alıngan tınısında
Kala kaldığım bir esaret.

Gölgeli bir mihrak, bir yok oluş, bir hezeyan:
En derin kuyuda sığ kaldığım bir devran kadar buyurgan,
Gözlerimi alamadığım ışığı nasıl da yakıcı bir hüsrân,
Aşkın çetelesini tuttuğum ve ölüme çeyrek kala,
Damıttığım ömrün tekerinde ince bir nidanın
Maruzatı bilinmezliğin indinde:
Tümden gelen bir ömre ettiğim bedduadan
Milim milim yüreğe sızan.

İmgeler seğirtirken aklın indinde,
Olmazın oluru bir müebbedin hırçın efkârında
Toz kütleli rahvan satılmışlığı
Gönülsüz mabedimin yanık teninde kavrulduğum
Kaderin en gizil seyri:
Devingen bir gölgenin ucu kırık sarnıcında,
Aşkın garip mizacında
Belki de terk edilmişliğin en densiz tezahürü:
Bin bir geceden kayan bir yıldızın kayıp ruhu kadar da
Yalın ve vazgeçemediğim bir tutku.

Hanidir, pervazında başıboş bulutun
En sakil yine de en rezil;
Zevkine varamadığım keyfe keder bir yalıtılmışlık,
Sondan bir evvel ölüsüne duyduğum zafiyet
Şu benliğin metruk yalnızlığına delalet.
Yine de doyamazken seyrine,
Tökezlemek olsa da vebali,
Bencileyin, deyip de çıktığım yolda;
En silik ruhu okunmamış menkıbenin
Dört duvarda kısılı kalmışlığından damlayan.

Atlas yorganım, sığındığım,
Gölgeli ve revnak bir ağaç iken dibine kıvrıldığım,
Yine de başa alıp doyamadığım gözyaşım
Karışırken toza dumana
Ve sus payı bir söylenceden doğan rehavet.

Hanidir asılı kaldığım o devrik gök kubbe,
Devindiğim her bir katresi mağlup bir düş'ün,

Düşünüp de içerken yıldızlı ve boyalı iksirini
Berduş aşkımın
Ve son, demekle yükümlü kılındığım
En aykırı mizacı batıl ikrarın
Gözünden kaçan en pervasız izlek:
Bir elimde sükûtu yâd edip,
Devrildiğim son tümsek.

Bir coğrafyada;

Adlanmayan korkular izdüşümü, o zifiri karanlık.

Eskimeyen mektupların yalnız kaldığı o köşeden sesleniyorum.

Gölgelere emanet bıraktım seni ve hiç de yakınmadım gidişinin tesellisinde ağarırken gök kubbe.